

לקראת מתן תורה - בחשיבות ההכנה

בי"ה
1

ה' ובעת שהתחילו ללמוד המשנה, ולמדנו שחי מסכות, וזכו כוראנו ושמענו את קול המדבר כפי החסיד ג"ו, קול גדול בחיבור אלוהי, וכל השכנים היו שומעים ולא מבינים, והיה העניינות רב והקול הולך וחוק, ונפלטו על פניו, ולא היה רוח באיש לישא עינו ופניו לראות מרוב המורא והיריבו, והוא מדבר עמנו, והתחיל ואמר, ימעו יידי הבהרדים מן הבהרדים, יידיי אהובי. שלום לכם, אשיריכם ואשרי יולדתכם, אשיריכם בעולם הזה, אשיריכם בעולם הבא, אשר שמחתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה עמרת ראשי ואין מנחם לי, זאני מושלכת בעפר חובקת אשפתוח, ועשה החוררתם עטרה ליושנה. החמיקו יידיי, החאמצו אהובי, שמחו ועלצו ודעו כי אתם מבני עליה, וזכותם להיות מרוכזים דמלאך, וקול תורתכם הגביל פיכם עלה לפני הקדוש ברוך הוא, ובקע כמה אהוים וכמה דקעים על שעה, ומלאכים שחקו, ושפים דממו, וחיה עמרו, וכל צבא מעלה להקדוש ברוך הוא שומעים את קולכם. והנה המשנה האחר המיסרה את האדם, באחי לרוב אליכם, ואם הייתם עשרה הייתם (מתעלים) יותר ויותר, אבל עם כל זה נתעלים אשיריכם ואשרי יולדתכם יידיי אשר נדרתם שיהו מעיניכם, ועל ידיכם נתעליתו הילילה הזה, ועל ידי התכרים אשר בעיר הגדולה, עיר ואם בישראל, ואין אתם כאותם השוכבים על המצוה שן, שנה שהוא אחר מששים שמה במיתה, ומרוצים על ערסותם. ואחם נדבקם בירידה, והוא שמה בכס, לכן בניי התחוקו ואמצו ועלצו כאבתחי בחיוריה היראתי.

3

במצות ספירת העומר כבר ב' מלא סמל חלם הימים נמנו יודע י' ימי תמימים דרשו חז"ל כסס סהס תמימים ק"י סמיוסס תמימים . ובח"ס כמד' חיותי הס יתמימים כשעוסין ל'טוט על מקום, כי סמיותו הוא הדיוקים כהשגשג סזה עיקר קטם העומר נמס הילתסיה להקב"ס ונמשך כרכס ודביותם להשגשג ע"י השלסס הילתסיה ער פוסט, וכמו כן בסגן סזה סהול עיקר גידול התבונה והלגנת לכן יתרוכזו להגדלת כהס"ה בימים סלו, וסס הכנה על כל השגשג, וכמו כן כדורות, בימים סלו חסר יל"מ סתמסכו כביי חסר הקב"ה כמדבר כדכתי' וכתי' לך מסד נעגדך, ופודולו מזהו נסחר וכירס כשמיס לדורות מוילל יס הסעוררות כשסווס כביי להכביל סליו יס' כיוסס סלו. לכן כתי' וספרתם לכם כי סגן יתעבר עמה ללךך, ולסגר רוד המדבר סיו כחלמס תמימים סכרי נמסכו סלריו ככהמה כדכ' כמד' כפי מסכני סלרין כדולס, לכן זס הזכות עומד לפני זס' כד"ס יודע ס' כו' ונחלתם לעולם ספי' סנשכר התעוררות סיוסס סלו ככל סנה וסנה, וכמו ספי' ח' ממשס ו' הכנה לקבלת סמורה כמ"ס חל"ו ככתיבי סתכן. מדריי כו' כמו כן כפי הברור וסיוסס וסמוקס כערת כן וסין חל"כ כשכוסות לקבל סהרה חססס מקבלת סמורה :

שפת אמת - שבועות

2 דברי התעוררות לפני כף לימוד

מבואר בספר נפש החיים (ספר ד' פרק ד') וז"ל ראוי להאדם להכין עצמו כל עת קודם שיהחיל ללמוד, להתחשב מעט עם קונו במהרה הלב בראה ה', ולהבדיל מעונותיו בהרהורי השוכה, כדי שיוכל להתקשר ולהתדבק בעת עסקו בחורה הקדושה בדבורו ורצונו יתברך, עכ"ל.

ולפי שלפעמים אין לאדם יישוב הדעה במספר לפני הלימוד כדי להתחשב עם קונו, לכן ראוי לכוון לרשום מה קיוור דברים שיזכור כל אחד לפני לימודו, כדי שיוכל להכין את עצמו ועצה כזכה - לקרוא קבלת התורה - להעתיק דברים אלו, ולהחבון כהם לפני כל סדר וסדר שהוא לומד, כדי לעורר עצמו כראוי ללימוד החורה הקדושה.

א. לימוד חורה הוא דבקות במש כח' יתברך.
ב. צריכים ללמוד תורה כוניתה. באינה, כויתה, כרתה, ובזויע, היינו בראה שמים וכבוד ראש בעת לימוד.
ג. חשוב להקדים גלי דעה לפני הלימוד והגוי: היינו לומד, לקיים מצוה כדאי שצונו לעסוק בדברי תורה, למס יתור קודשא ברוך הוא וסביניחה.

היינו מתחרים על משש הרעים, ומקבל עלי להיכב עצמי בעתיד.
היינו לומד על מנה ללמד לשמור ולעשות ולקיים.
היינו מקבל על עצמי ללמוד כלי היסס הרעע, וסלול להסתכל חין לספר.
היינו לומד כדי לבקש את אמתה החורה, ולהכניס היטב, ועל דעת לזכור כל מה שאני לומד.
דברי תורה צריך לפרש כפון, ולהשמיע לאזניו.
היינו לומד מתמה אהובי אותו יתברך, כאמרו ויקרב את ה' אלקד וגו', וזהו הכרסס סהלה וגו', ודכתיב כב.
אני כסין בעצמי להיות כלי קיבול לקדושת התורה.
היינו לומד בשם כל ישראל, לזכותם, ולהיילס מכל נגן, אני רוצה ומקבל על עצמי ללמוד בעמל וגייעה, כי אין דברי תורה נקטן אלא כגייעה ועמל.
היינו לומד כדי לקרש שכו יתברך בעולמס.
היינו מודה ומשכח להשי"ח על הזכות הגדולה שאכזה כע"ה ללמוד תורתו הקדושה כשעה זו.
אני נחפיל לפני ה' סעוקו בלבד, ויאר עיני בתורתו הקדושה. אמן.

4

ונמנדנו על גליונו וקטרי חריונו משרתין, ואמרנו בקול כאשר נצטוונו. וחור ואמר, אשיריכם בני, שובו אל לימודכם ואל חפסיו רגע, ועלו לארץ ישראל, כי לא כל העמים שווה ואין מעצור להושיע כרב או כמעט, ועיניכם אל תחוס על כליכם, כי טוב הארץ העלויה תאכלו, ואם תאבו ושמתם, טוב הארץ יהיה תאכלו. לכן מררו ועלו, כי אני המצורסת לכם ואני אמרנכסס, ואחם שלום וכתיבים שלום, וכל אשר לכם שלום, ה' עוו לעמו יתו' כו'.

שליה מ"ס שבועות

ספר וספרתם לכם, לרב פריש זצ"ל - הקדמה

8 ושכר את הלוחות. מצד דעת גבוה לברו, לא היה צורך לשום קלקול ושכירה שיהיה בעולם. הטוב המוחלט המתפשט לאין קץ וחכמיות, כל רע לא יגדלה. אבל דעת הגבוה, הולך הוא ומשתחל עד התאים לדעת לחתוק, להכריע עולמים מוגבלים ויצורים בעלי תפי' וכו' קצומצם אל השאיפה הבתלי פוסקת של הטוב העליון, שדוגמא ודרך, הפסק ותכלית, אין לו. זוהי דעתו של משה המסכימה עם דעת עליון, שהיא מוצאה מטדה בשכירה לשם חיקון, שלפי גודל האיכות של השכירה חוכר האיכות הגדולה הכפולה ומכופלת של החיקון, כדרך שתוכר מהוצאה של איוו הכנה מסחרית על הריחה המקוהו כה בהצלחתה. עיכ דוקא עיס דעתו של משה, שהקביה מסכים עמו, באה שכירת הלוחות. ומשבריהם אלה, הנראים, ילוקט אחר אל אחד אור ישועת עולמים שלמים, עין לא ראתה אלהים זולתך.

5 אָמר לָךְ רַבִּי יוֹסִי: יוֹם אֶקַּד הוֹסִיף מִשֶּׁה מִדְּעַתּוֹ, רַבִּינָא: «שְׁלֹשָׁה דְבָרִים עָשָׂה מִשֶּׁה מִדְּעַתּוֹ וְהִסְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ: הוֹסִיף יוֹם אֶקַּד מִדְּעַתּוֹ, וַיִּפְרֹשׁ מִן הָאֵשָׁה, וַיִּשְׁבֵּר אֶת הַלְלוּתוֹ.

6 הוסיף יום אחד מדעתו. הכנת האדם והאומה אל התורה, היו היא בכלל תורה, וההכנה הזאת גם היא מהמקור האלהי נובעת. אמנם ישנן הכנות כאלה, שכליות ומוסריות, שהן צריכות להיות מוכרות כרוח האדם פנימה, וכח ודאותן צריך להיות מחודדת [מוחדר] בתוכיות הנשמה, עד שעל ידו יוכל האדם להיות כבר כלי מוכן להתדרכה האלהית שתופיע עליו, ולתורה אלהית מסורה, שתלמדוה ארחות חיים. וגם זאת ההכנה לישראל, מכחו של משה צריכה להיות. אודה של תורה שהיתה ספוגה כולה כרוח רועה נאמן, מקושרת עם דעת רוח קדשו, היא הסגולה המיוחדת את ישראל מכל עם ולשון. מוליך לימין משה וזרע תפארתו, איה השם בקרבנו את רוח קדשו. ואם לכל זה היא תוספה זו, של הכנה אשר לקבלת התורה, שהוסיף יום אחד משה מדעתו, והסכים הקב"ה עמו.

7 ופרש מן האשה. עם כל הרוממות שיש ברוח האדם בגדלו וטהרו, הרי [הוא] אסגר במאסר פרטיותו. אמנם דעה זו לדעת הקב"ה היא מסכימה. רעה נאמן אינו יכול להיות גם משט קט מוסגר במסגרת מעצמא את הפרטיות שלו, אפילו מצד איה מנע טבעי. ועולמו, עגלם ה' דא, עולם כללי, כולו קודש. אבל לא ממקור דעת עליון, תצא הכרחיותה של שמירה זו, אלא מדעתו. אבל הולכת היא למשרים למעלה למעלה ומסכמת לדעת המקום. והיסוד להשתאבות הנשמיות החמדיית כאין הפסק רגע, כנשמת כל עולמים, שרק משט יוכל זיו התורה להופיע לאור עולם באוצר חיים, הוא מה שפירש מן האשה מדעתו, והסכים הקב"ה על ידו.

15 , כי אם גם משבר המוכרה לבא, החשכה והסתרה של האור, מפני שלא יוכלו הבריות בהשפלתן לקלוט אותו בבחיורו למען יתן מקום לאור ממוטע, שרק הוא יכיר את החיים באחרונה לאור הגנה היותר עליון ומגמתו, גם סתירה זו של צורך בנין, בנין יקרא לה, וממאור התורה וארחות דרשיה מוכרה להתנוצץ אור זה, המורה דרך, איך להאפיל את האורה העליונה, למסרת תגלותה באחרית הימים, ותאות שאלת מאי דרש לשבר את הלוחות.

עין אי"ה שבת חלק ב

בפרק בתרא דספחים (י"ג א') ב' הקב"ה מכרו עליהם בעצמו על רוח חדר בעיר ואינו חוטא ועל העני המחזיק אבידה לבעלים ועל עשיר המעשר מירוטיו בצמצא ע"כ, ופי' זה כאשר הקב"ה מכרו עליו בעצמו, מורה זה על ידאה חטא הגמור מבלי שיש ספק כי השי' הוא ברור בעצמו, לכן אמר שהקב"ה מכרו עליו, ר"ל כי ידאת חטא שלו השי' מכרו עליו, ומה שהשם ית' מכרו הוא ברור ואין בו סוס ספק כמו שהזא ית' ברור, וכך ידאת חטא אשר מכרו עליו ברור עד שאין ספק בראה חטא שלהם.

מהר"ל, נתיבות עולם חלק ב - נתיב כח היצר

החסד במגילת רות

9

למה קוראים ספר רות בעצרת, בזמן מתן תורה?
לפי שמגילת זו כולה חסד ותורה כולה חסד
שנאמר (משלי לא:ב) ותורת חסד על לשונת.

(מדרש לקח טוב)

11

וַיֵּן אֶמְרוּ (שם) אֶלְרֵא שְׁנָא אֲבָרְהָם לֹא
הָיָה קִנְיָה שְׁמִים נֶאֱרַן וְאִמְתִּי קָנָא? כְּשֶׁאֲמַר לְמַלְכֵי-צֶדֶק
פִּיֶּצֶד וְצִאָת מִן הַסִּבָּה? אֲמַר לוֹ, בְּצִדְקָה שְׁהִינּוּ עוֹשִׂים שָׂם.
אֲמַר לוֹ, וְכִי מַה צִּדְקָה הָיָה לָכֶם לְעֲשׂוֹת בַּסִּבָּה? וְכִי עֲנִיִּים הָיוּ
שָׂם? וְהָיָה דָא הָיוּ שָׂם אֶלְרֵא נִחַם וְכָנְיָה, וְעַם מִן הַיִּתִּים עוֹשִׂים
צִדְקָה? אֲמַר לוֹ, עַם הַסִּבָּה הָיָה נְעוּף. לֹא הָיוּ שְׁנִים אֶלְרֵא
נִוְתָנִים הָיוּ לְקַנְיָה וְהָיָה לְקַנְיָה. אִתְּרָהּ, אִתְּרָהּ שְׂעָה אֲמַר
אֲבָרְהָם, וְמַה אֶלְרֵא אֶלְרֵא שְׂעָה צִדְקָה עַם הַסִּבָּה הָיָה נְעוּף
לֹא הָיוּ יוֹצֵאִים, וְכִינָן שְׂעָה צִדְקָה נְצִאָה. נֶאֱמַר אִם אֶעֱשֶׂה
צִדְקָה עַם בְּנֵי-אֲדָם שְׂעָה בְּצִדְקָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
עַל אַחַת בְּמַה נִּכְמַה! אִתְּרָהּ שְׂעָה (בראשית כא לג) וַיִּטַּע אִישׁ
בְּבָרָא שֶׁבַע, אֲבִיכָהּ, שִׁתְיָהּ, לְרֵיָהּ.

13

שם, "הכונת המדות הישראלית וכך הנה
תכונת האורה של דבר" אשר בהתנלות הפני
קדשו שנתגלתה באור הבחיר של תורת אמת.
יבמות עט. שלשה סימנים יש באורה זו רחמנים
ביישינים וגומלי חסדים, ובירושלמי סנהדרין
פ"ז ה"ז: שלש מתנות נתן הקב"ה לישראל
ביישינים רחמנים וגומלי חסדים, ביצה לב;
כל המרחם על הבריות ביודע שהוא מורצי
של אברהם אבינו, שבה כמו ישראל שעמדו
על זה סיני פסקה וזהמת, ובזהר חיישרה
קבו: ישראל דקבילו אורייתא פסק מינייהו
וזהמא, ובמדרש תהלים פ' טז – ראו אותו
בסיני נעשו ישרים כשנתן להם התורה שנאמר
יצפן לישרים תושיה ואומר היטיבה לטובים
ולישרים, ומבואר בהעמק דבר בפתחת
בראשית מעלת הישרים הנמשך דבר בפתחת
ממקור האבות, מכחו של אברהם, שהוא ענין
המדות הנפשיות, שנקבע על תקף טהרו בהופעת
התורה, מתנה וקבלתה, ומתוכה בחירת
השפעתה ותושייתה על כל מהלכי החיים וכל
מצבי הגוף.

15

נמצאת למד, ששני דברים יש צדקו זה: א) הן כהנה ככל
מצנה וצבונה, שחתינה לעצמי כבודו של מקום כמה שפדיותיו
עושים בחי' רוח קדוה ועוד, הצער והבכשה על עצמי ספוד
הוא, שישנה בעלמות בעצמי ספודו של ישראל ושלמותו, והמנין
עוד קטר שני של צבנת הטיסידות נהא, סובת הדור,
שהוא ראו לכל חסיד שיתפנן בעשיון לטובת דורו כל
קצות אותם וקצתו עליהם, והוא ענין הפחוד יששה מ, אפרו
צדוק פירטוב גי' פירי מעליהם יאכלו, ששל הדור אכלו
מפרוקיו, וכן אמרו ז"ל, נביא מ, שמש פה ע"ז, אם יש מי
שפנן על דורו פנין, ותראה שזו רצונו של מקום, שיהיו
חסידו ישראל מופים ומקפדים על כל שאר הפקדונות שפנים,
והוא מה שאמרו ז"ל בעיקב ומינו, ויששה כבה מ, נבואו אשה
ויקפרי על אשה, שאין הקדוש ברוך הוא מפ' בענין הר ששים
אלא מצנה משלה על חסידים להשפיל, ויבואם ויפבר
עליהם, והו צריך שיששה כהנה עבודתו וכן: תפלתו בפעל,
והינו שיתפיל על דורו קטר על מי שצריך קטר וקטר וקטר
התשובה מי שצריך זה, וקטר סגולתו על נדודו קלו.

מסילת ישרים סוף פרק י"ט

10

אחול רש"י שכלאי חורה החלה נפ' וסופה נפ'ה, החלה נפ'ה דתוכי וישש ה' אלהים לאדם לאשתו
בתנו עור וילביש, וסופה נפ'ה דתוכי ויקבור אותה בני, דתה חול' גילו לנו את גורל הענין של
הסר שרמה לנו והורה עליה בהחלה ובסופה אבי, באבה לאו דוקא כאלו הבקשות לבר דכמו פרוסיה
של חורה מלאה סם כאשר נבאר בעוה"י, החלה יכל צדק האדם לודע שגור נפ'ה אינו סתם דוקא על
הנאח פסון כמו שסברין איה אנשים אלא רוא סויה על כל עניני הפונ שאדם עושה חסד ומסבי לחבירו
נרצם, יש שכתחסר עמו כמנונו כנון שמשאיל לו נהמה או בלי, או הוואת פסון וכל כיוצא בזה, שהוא
עושה בכמנונו פוכה לחבירו וזה נקרא בפי חול' בשם נפ'ה וכתבנו עמו כנופו וכן הו' ויפול
התה שנו סנים יש שהוא סביב מתייש יש שהוא סביב לפנים, לחיים כנון שפנים אורחים לביתו ומכירת
עצמו לפניהם וכן פאור ליה שפלות אותם וכן שפחה דתן וכלה ביקור חולים ותיחם אכלים ועל כה"ג
הברים שמיכיו כנופו לחבירו היו ונאכאר איה לקמן בפרקים הבאים כל אלו הדברים וכיוצא בהם, ויש
נפ'ה שבנופו שתישה לפנים היינו הוצאת הבה והתעסקות ככל צרכי הקבורה לשאת הבסה וליקד לפניו
ולספור ולתפור ולקבור כל אלו הכל כמנוים בשם נפ'ה ועיין בביבה דף מ"ט ע"ב ורש"י שם וברס"ל פ"ד
סולמות אבל הסנא כל דבריו, וכל זה נכנס בכלל ס"ע של והתה לודע כמד היינו כל הדברים שאתה
דעה שיעשו אותם לך אחרים עשה אותם לאחדך, ועתה נעיד לפני הכל איך שכל התורה סלאה מעניני
החסד כרי שיתבונן האדם כמה יקר דעא עיני החסד בעיני השיה.

12 [ו] לדעת ר' יהודה האוכל כוית מגיד הנשה

של בהמו טמאה חייב שווי מלקיות משום
בתמה טמאה ומשום גיד הנשה י, ואין הלכה
כר' יהודה, ושים לבך לכלל הגדול הזה המוכח
במשנה זו והוא אמרם חסיני נאטר, והוא שאתה
צריך לדעת שכל מה שאנו נוהרים ממנו או
עושים אותו חיים אין אנו עושים זאת אלא
מפני צווי ה' על ידי משה, לא מפני שה צוה
בכך לנביאים שקדמותו, ודגמא לכך, אין אנו
אנכלים אבר מן החי לא מפני שה אסר על
בני נח אבר מן החי, אלא מפני שמשא אסר
עלינו אבר מן החי במה שנצטווה בסיני
שישאר אבר מן החי אסור, וכן אין אנו מליים
בגלל שאברהם מל את עצמו ואנשי ביתו, אלא
מפני שה צונו על ידי משה להמול כמו שמל
אברהם עליו חשולם, וכן גיד הנשה אין אנו
נמשכים בו אחרי אסור דעקב אבינו, אלא צווי
משה רבינו, הלא תראה אמרם שש מארת ושלש
עשרה מצות נאמר לו למשה בסיני, וכל
אלה מכלל המצות.]

14

כל מידותיו הנפלאות של אברהם, שענינו "אוהב את הבריות", מקורן
באהבה עליינה של "אוהב את המקום".
בחטא העגל: "חטא העם הזה חטאה גדולה... ואעשה אותך לגוי גדול".
משה רבנו לא מסכים. "אם תשא חטאתם – אני מסכים, ואם אין – מחני
נא מספרך אשר כתבת". משה רבנו מתבטא בחריפות ובהעזה יותר מאברהם
אבינו לגבי סדום, ויש להבחין: ישנו טבע קדוש לישראל, ועל גבי זה מופיע
השכלול שבלמוד, שנמשך ממקדמ הר סיני, מידות של תלמיד-חכם, יש להן
גדר מיוחד, יותר עדינות, יותר אצילות, יותר קידוש ה': "זה שלמד תורה
כמה נאים מעשיו" (יומא פ"ג).
המידה היסודית של אברהם אבינו בתכונות נפשו, נפגשת ומתגלה
ב"גדיל תורה ויאדיר" ביתר תוקף ועוצמה, ככל שאדם מתקשר בתורה
יותר ויותר מתגלה בו ה"צור חוצבתם" שבנו, בממשיות ההופעה במעשים.

16

אח המקור הזה, מדברי חז"ל על הכתבים הגדולים, "שהיה להם לבקש רחמים
על דורם", הביא רבנו לצורך צנינו, כאמור, לפי השייכות של ערך הכתובה אל מדינת
החסינות ומצותה, אכן לעומתיה הנה למדנו עוד חז"ל, את החיוב הזה, "לבקש
רחמים על הדור", שהוא מוטל על גדולי הדור ופרנסי הדור בכלל, בבבא בתרא ד'
צא. ר' שמעון בן-יוחאי קובע, את ערכם של אלימלך ומלכו ומליון שהיו גדולי
הדור ופרנסי הדור; רב, "רבנו של כל בני הגולה", המסור את ריבונו של שמר
התורה בכלל, מוסיף לה ביניהם את ערך זכות-אבות שלהם, שהיו בני אותו
חסיד, ושיא-הורה חושנו בוי' עמנינד, שקדש שם שמים בקפצו אל הים חתילה י,
שבו זכות זו לא עמדה להם כלפי עוית הארץ, (ופי הבאן בעל עיני יעקב שם הדיה
והספר ישנות העלה לארץ מועיל גם כשאין זכות אבות). – ורבי תושעבין קרחה
מסיים ו'ל זה: "שהיה להם לבקש רחמים על דורם", שנאמר בועקן יצילוד קבוצד'
ויורש יטבים: "עיי שתצעק לקבין הנדחים תצלי", והמניעה מה בחשבה שם
אח"כ ש"תיאשו מן הגאולת", לפי ענין תורה, ערכו וצרכו מתעורר ומתגלה יותר
ויותר רחיבו של מדה החסידות הזאת (ובחדושי הרשב"א כתובות יט שאין אדם
משים עצמו שאינו חסיד), של בקשת רחמים על הדור, בשפת-הרחמים היא, כדברי
רבנו ז"ל, תושעבין-בפועל, בעבודת-יד שכל לבנו ממעמקי הנפש ומתחשבת
פנימית, אשר ממנה תמשך, עם כל הישרת המעשים וכוונותיהם, הכפרת, ההתשובה
והזכות לצילוי כבודו של הש"ת בכבודם שלוחם ונאולתם של ישראל.

לתיבות ישראל
לרב צבי יהודה זצ"ל
חלק א עמוד ק"ו